

*Robin Raven*

DE DRACHT  
OPDRACHT  
VAN TULA

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

© Robin Raven, 2025  
Plattegrond © Milo Raven  
Omslag en boekverzorging © Eef Verburg  
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,  
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025  
ISBN 978 90 477 1781 2  
NUR 284

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.*

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.*



Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en extra's op [www.lemniscaat.nl](http://www.lemniscaat.nl)

‘Een?’ Martinus duwt Tula een beetje opzij. ‘Wie heb je ontmoet?’ fluistert hij. ‘Een van onze voorouders?’

Lucia kreunt en opent langzaam haar ogen. Haar lichaam tintelt van vermoeidheid. Ze heeft de montamentu, de inwijding, doorstaan en is nu een echte vrouw. Het vieze drankje van kruiden en rum bracht haar naar het land van haar voorouders, de hemel achter de lichtpoortjes, waar iedere gestorven ziel eeuwig mag doorleven.

De eerste beelden van de grot dringen moeizaam tot haar door. Zo te zien zijn de drie muzikanten verdwenen. Alleen Tula en Martinus zijn er nog.

Ze draait haar lichaam een kwartslag.

‘Ik weet het niet,’ mompelt ze. ‘Of... Wacht... Yoruba...’

‘Yoruba Orisha?’ vraagt Tula. Hij kijkt Lucia indringend aan. ‘Heb je hem ontmoet? Maar vertel ons eerst over je reis!’

Lucia komt iets overeind en probeert haar armen te spreiden. ‘Ik vloog door de lucht,’ zegt ze, ‘omhoog, omlaag, over de zee, door wolken, ging dwars door dikke bomen heen... en toen... toen zag ik hem... Yoruba...’

Martinus likt het zout van zijn lippen. ‘Wat heeft Yoruba tegen je gezegd?’

Lucia kijkt om zich heen. Martinus is haar beste vriend, maar zelfs hij zal even moeten wachten. Haar kop barst bijna uit elkaar en ze kan nog niet helder denken.

‘Ik weet het niet,’ zucht ze, meer tot zichzelf dan tegen Martinus. ‘Het was te...’

Ineens ziet ze de reusachtige hagedis weer voor zich. De geheimzinnige woorden dwarrelen een voor een terug haar hoofd in. Eerst door elkaar heen, als dansende blaadjes, maar dan vallen ze allemaal precies op de juiste plaats. ‘Wacht,’ mompelt ze. ‘Hij zei: ik zal jullie vier keer ontmoeten voordat de kooi opengaat.’

‘Jou,’ zegt Martinus. ‘Jou. Je was toch alleen?’

Lucia schudt beslist haar hoofd. ‘Jullie. Ik weet het zeker.’

Het is even stil.

‘En hij had het over een opdracht...’ gaat ze verder. ‘Ja, dat was het: Yoruba zei dat ik kracht moest verzamelen om te doen wat ik moest doen. Of zoiets.’

Tula trekt een rimpel. ‘Wat voor opdracht?’ vraagt hij. ‘Wat moest je doen?’

Lucia gaat er niet op in. Ze probeert op te staan, maar dat lukt niet. Haar benen zijn slap als die van een dronkenlap. Martinus en Tula ondersteunen haar net zolang tot ze weer zelf kan staan.

‘Het is tijd om te gaan,’ zegt Tula. ‘Het water komt.’ Hij wijst naar de spleet die de grot scheidt van de zee. De eerste golfslagen klotsen al over de rotswanden heen. Als ze nog langer blijven, loopt de uitgang vol en zullen ze verdrinken.

Lucia kijkt hem aan. Ze wil iets zeggen, maar Tula doet zijn vinger tegen zijn mond.

‘Later,’ zegt hij. ‘Eerst moet je bijkomen.’ Daarna knikt hij naar Martinus als teken om te vertrekken.

Het wordt donker in de dichtbegroeide cunucu. Lucia knijpt haar ogen tot spleetjes om beter te kunnen zien. Het pad door het wilde binnenland is verraderlijk; voor je het weet stap je door de kuiltjes en hobbels in een picadoorn of op een scherpe steen. Onder haar voeten mag dan wel een dikke laag eelt zitten, ze zal niet de eerste zijn die sterft aan een dodelijke bloeding.

Er gebeurt van alles in het donker. Wegschietende hagedissen, klapwiekende vogels, brullende krekels en af en toe klinken er geluiden die Lucia niet plaatsen kan.

Tula loopt een paar meter voor haar en Martinus uit. Af en toe snuift hij en kijkt hij mompelend om zich heen. Lucia is niet bang om te verdwalen, want Tula is de beste spoorzoeker van het eiland. Hij ruikt een stinkende soldaat op een kilometer afstand en hij kan geblinddoekt de weg naar de plantage terugvinden.

Af en toe schrikt Lucia van de rollende donder en de bliksemstralen die in de verte de woeste zee proberen te doorklieven. Alsof aan de horizon het land van de duivel ligt. Nog een paar weken en dan worden de donkere wolken naar Curaçao gedreven. Dan begint het regenseizoen. Dan zullen alle krekten weer volstromen en alle gaten in de grond verdwijnen.

‘Waarom moest ik mijn navel eigenlijk boven het water houden?’ vraagt ze.

‘Om contact te blijven houden met moeder aarde,’ antwoordt Tula, die ook naar de bliksemflitsen kijkt. ‘De reizen naar de andere wereld zijn nooit zonder risico. Jij hebt het goed gedaan.’

‘En wanneer mag ik?’ roept Martinus.

‘Als de tijd rijp is, ongeduldige jongen,’ zegt Tula zonder om te kijken. ‘Als de tijd rijp is. Het was al een grote eer dat je erbij mocht zijn...’

Lucia kijkt achterom naar Martinus en trekt een gezicht.

‘Kijk maar liever voor je,’ zegt Martinus. ‘Straks trap je in een pica en loop je een week te hinken.’

Lucia draait haar hoofd weer terug. Ze weet dat Martinus een beetje jaloers is. Zij heeft haar inwijding achter de rug en hoort nu bij de grote mensen. Hij moet nog even wachten.

Haar gedachten gaan naar het heilige moment in de grot, de montamentu. Nooit eerder heeft ze zoiets meegemaakt. Ze kende het ritueel alleen van de geruchten. Door de mix van rum en speciale kruiden moest ze bijna overgeven, maar gelukkig kon ze alles binnenhouden en merkte niemand iets.

Toen ze afdaalde in de grot zag ze drie mannen zitten die ze niet kende. Het waren muzikanten en ze speelden een zacht ritme. De eerste sloeg op de tambu, een vat bespannen met een geitenvel. De trommelaar droeg een eng masker dat was bedoeld om het kwaad op afstand te houden. Het was een raar gezicht met scheve oren en ogen, een mond op de plaats van de neus en de neus op de plaats van de mond.

De andere muzikanten droegen ook maskers en ze tikten ritmisch met metalen staafjes op de agang, een muziekinstrument gemaakt van een schepje.

Tula wees naar een ondiep waterbassin. Daarin moest ze plaatsnemen. Niet te ver onderuitgezakt, want haar navel moest net boven het water uitkomen. Toen ze goed zat, kreeg Martinus de opdracht om vier kleine beeldjes om haar heen te zetten. Dat waren de windrichtingen: noord, oost, zuid en west.

‘Sluit je ogen,’ zei Tula, bijna streng. Daarna blies hij kort op de karkó, de gekleurde schelphoorn. Meteen begonnen de drie muzikanten achter in de grot iets harder te spelen.

Na een tijdje begon Tula zacht te zingen. Alsof dat een teken was, versnelden de drie muzikanten hun ritme tot een oorverdovend gegalm.

Het liefst wilde Lucia haar handen tegen haar oren doen, maar dit was geen moment om zwakte te tonen. Ze was veel te blij en trots dat Tula haar had uitgekozen om een montamentu te ondergaan!

Toen kreeg ze een keiharde tik tegen haar achterhoofd. Ze sperde haar ogen open en zag dat de omgeving was veranderd in een kleurenwaas. Langzaam kwam ze los van de grond. Opstuiwend water raakte haar gezicht, als klappen van een zweep. Vervolgens schoot ze als een reuzenvogel weg uit de grot over de zee.

Onophoudelijk klonken de woeste klanken van de tambu en de agang. Plotseling werd haar lichaam omhooggedrukt. Ze sloot haar ogen, zwaaide met haar armen, maar aan de ongecontroleerde val kwam geen einde. Onder haar verscheen een droomwereld: rivieren van goud en boomkronen in alle kleuren, tot ver aan de horizon.

Ze tuimelde naar beneden, lager en lager, tot ze dwars door het gebladerte heen met een smak op de grond belandde.

Ze lag in een soort hut. Het was benauwd en donker. Het kleine beetje licht dat er was kwam uit een rond gat in de hoek. De muziek was gestopt. In plaats daarvan klonken stemmen uit een verre, donkere hoek. Drie diepe geluiden, van drie volwassen mannen. Lucia's hartslag versnelde. Ze kon de mannen niet zien, maar ze voelde hun aanwezigheid.

Langzaam kwam ze overeind. Ze liep naar het gat waar het licht doorheen scheen en kroop naar buiten.

Het felle daglicht deed pijn aan haar ogen. Ze bevond zich in een dorpje, maar het was niet op Curaçao.

Dat zag ze meteen. Curaçao was een cactuseiland zonder hoge bomen, hier werden de huisjes bijna opgeslokt door dikke, torenhoge woudreuzen. Sommige bladeren waren nog groter dan zij zelf was!

Links en rechts zag ze mensen van alle leeftijden. Een vrouw in een kleurig gewaad passeerde haar. Ze droeg een schaal met fruit op haar hoofd en zong een betoverend lied. Even verderop dansten vier kinderen, jongens en meisjes, rond een versierde paal. Twee mannen schreeuwden, ze maakten wilde gebaren, alsof ze ruzie hadden, maar hun gezichten stonden vrolijk.

Niemand leek haar op te merken. Dat gaf een onzeker gevoel. Was ze er eigenlijk wel?

Toen gebeurde het. Vanuit het niets kwam een reusachtige pega pega-hagedis aangewaggeld. Lucia verstijfde toen ze het monster zag. Een normale pega pega paste op je hand, maar deze kwam tot haar middel!

De hagedis was niet alleen abnormaal groot, hij had ook een smalle, witte streep over zijn afgeplatte kop.

‘Welkom,’ zei hij met de diepste stem die Lucia ooit gehoord had. ‘Ik ben Yoruba Orisha.’

Lucia schrok toen ze die naam hoorde. Yoruba was een geest, een dienaar van de allerhoogste god. Hij was de baas van het bos en de dieren. Alle bomen luisterden naar hem en als hij het wilde, kon hij zichzelf veranderen in elk denkbaar dier.

*Ook in een pega pega, dus.*

‘Welkom in het huis van je voorouders,’ sprak de hagedis, terwijl hij draaide met zijn machtige kop. ‘Ik verwachtte je al.’

Lucia voelde haar adem stikken in haar keel. ‘Ik wil naar huis,’ mompelde ze. ‘Ik hoor hier nog niet te zijn. Ik wil terug naar Martinus. En naar Tula en Benedicto.’



Ze kreeg het warm. Het leek alsof haar huid wegbrandde en zij alleen nog beenderen, pezen en spieren was.

‘Wat kom je hier doen?’ vroeg de pega pega.

Hij strekte zijn linkervoerpoot iets naar voren. Lucia zag het en schuifelde langzaam achteruit, net zolang tot ze de wand van het hutje in haar rug voelde. Als Yoruba Orisha je aanraakte, wist ze, had hij je voor eeuwig in zijn macht en kon hij je in elk willekeurig dier veranderen. Een kakkerlak, een pega pega of zelfs een mier.

‘Dat weet ik niet,’ had ze met trillende stem geantwoord. ‘Maar wat ik wel weet, is dat ik nog niet dood ben.’

‘Dat is waar,’ zei de hagedis. ‘Maar elke komst heeft een doel. Ook die van jou.’

Hij draaide weer met zijn kop. ‘Ik zal jullie vier keer ontmoeten voordat de kooi opengaat,’ zei hij traag. Toen kwam hij in beweging. Waggelend liep hij weg naar de dansende kinderen.

Lucia staaarde hem na. ‘Wat bedoelt u?’ riep ze uit.

Ze wilde bewegen, achter het monster aan, maar dat lukte niet.

‘Verzamel de kracht om te doen wat je moet doen!’ riep de hagedis, zonder om te kijken.

Lucia knikte alsof ze het begreep, maar ze begreep er natuurlijk niets van.

En toen loste de hagedis op. Alsof hij van boven tot onder werd uitgewist door een onzichtbare hand. Op de grond zat ineens een jongen van haar leeftijd. Hij knikte en glimlachte. Het was de mooiste jongen die ze ooit had gezien.

Langzaam keerde de rust terug in haar lichaam. Ze haalde diep adem. Haar oogleden werden zwaar, alsof

er gewichten aan hingen. Ze zakte naar de grond, weg van alles, verdwaald in een diepe, donkere slaap.

Toen werd ze wakker in de grot.